

Sygn. akt V CNP 18/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi K. Spółki jawnej J. i B. P. w G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w O. z dnia 23 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ga (...)
w sprawie z powództwa K. Spółki jawnej J. i B. P.
w G.
przeciwko X. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2021 r.,

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od K. Spółki jawnej J. i B. P. w G. na rzecz X. S.A.
w W. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu
kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację strony powodowej "K." spółki jawnej J. i B. P. w G. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 maja 2018 r.

Powodowa spółka zaskarżyła wyrok skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i wносиła o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art 424⁻⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje np. skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, niepubl.).

Wniesiona skarga również tego warunku nie spełnia. Ograniczono się w niej tylko do stwierdzenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wskazano, że przed wniesieniem niniejszej skargi powód zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem o wniesienie skargi nadzwyczajnej, a Rzecznik wskazał, że nie jest w stanie rozpoznać wniosku powoda przed upływem 2 lat od daty uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie wykazał natomiast, że nie było dopuszczalne wniesienie w sprawie skargi kasacyjnej bądź wznowienie postępowania. W skardze nie zamieszczono odpowiedniego wyводу prawnego w tym zakresie, a skarga nadzwyczajna nie jest jedynym środkiem prawnym pozwalającym na wzruszenie prawomocnych orzeczeń.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niezawierająca wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), podlega odrzuceniu *a limine* i dlatego należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.

